

Reina Crispijn

Huis te koop

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Huis te koop

Met een soepele beweging stuurde Carlijn de Feyter haar auto van de snelweg omhoog naar de oprit van de parkeerplaats. Ze parkeerde en stapte uit. Langzaam liep ze naar de stenen omheining en haalde even heel diep adem. De koude lucht prikkelde haar longen, waardoor ze moest kuchen. Beneden haar lag de snelweg. De geeloranje en vlamvend rood gekleurde bomen en struiken op de helling glansden in het zachte najaarslicht. Een bleekblauwe lucht legde een heig waas over het landschap. De blauwgrijze heuvels in de verte gingen bijna onmerkbaar over in de wazige middaghemel.

Jaren had ze doorgebracht in Vancouver en nu was ze weer terug in haar oude, vertrouwde omgeving. Carlijn rilde en dook dieper weg in haar witte wollen jas. Ze was zenuwachtig, moest ze zichzelf toegeven. Maar waarom? Ze zou toch alleen maar het huis bekijken? Waar was ze bang voor? Een plotselinge ontmoeting?

‘Je moet je focussen op de toekomst,’ hoorde ze in gedachten miss Blackwell zeggen. ‘Terugkijken heeft geen zin.’

Ja, ze moest vooruitzien. Carlijn sloot haar ogen en draaide haar hoofd naar het zonlicht. Even bleef ze zo staan. Toen, met een kordate beweging, liep ze terug, opende het portier en stapte weer in de auto. Ze hoefde niet zenuwachtig te zijn, ze ging alleen maar een huis bekijken. Nou ja, hét huis, verbeterde ze zichzelf snel.

‘Als u even wacht, trek ik mijn jas aan en laat ik u het pand zien,’ zei de makelaar hulpvaardig.

‘Ik ben er al eens binnen geweest,’merkte Carlijn vlug op. ‘Zou ik misschien de sleutel mogen hebben om het alleen te kunnen bekijken?’

De man weifelde even. ‘Het huis ziet er niet uit. De vorige bewoners hebben het wat... nou ja, ik zal maar zeggen: wat verwaarloosd. Maar bouwkundig is het pand in perfecte staat. Ik zou het jammer vinden als u er een verkeerde indruk van krijgt. Het lijkt me beter dat ik even met u

meega,' drong hij aan

'Ik kijk echt wel door de rommel heen,' verzekerde Carlijn hem.

'Vreemd...' vervolgde de man een beetje peinzend.

'Wat is er vreemd?' Carlijn keek hem vragend aan..

'Gisteren is er al een bod op het huis gedaan.'

Carlijns hart sloeg een paar keer over. 'Mag ik vragen wie dat bod heeft gedaan?' vroeg ze.

'In verband met de privacy geven we liever geen namen,' antwoordde de man. 'Het enige wat ik kan zeggen, is dat het een vrouw betrof en dat het bod aan de lage kant was, dus alle opties staan nog open.'

Carlijn zuchtte even van opluchting.

'Dan is hier de sleutel. Als u vragen hebt... Wij staan altijd klaar om u van dienst te zijn. En nogmaals, ik wil graag met u mee,' bood de man aan. Met een licht gevoel van teleurstelling keek hij naar het knappe gezichtje dat omlijst werd door blonde krullen. Jammer, hij had haar best willen rondleiden.

Carlijn knikte alleen maar. Ze zag de bewonderende blikken wel, maar werd er niet door geraakt. Ze nam de sleutel aan en verliet het statige pand.

Het huis stond aan de rand van het dorp en lag er verlaten bij. De eigenaars waren al verhuisd. De ramen glansden donker en leeg. Aan de achterkant van het huis was een lange moestuin die eindigde in een rand van beukenbomen en essen. Daarachter een heideveld dat enigszins glooiend afliep en de verbinding vormde tussen het bos en het dorp. Hoe vaak hadden ze niet in betere tijden over de heide gewandeld. Niet alleen met mooi weer, maar vooral met storm en regen, het soort weer waar Lukas altijd zo dol op was. Hij liep dan met zijn hoofd achterover gebogen zodat de regen als een douche op zijn gezicht spatte. En als er mist hing, was de heide helemaal een tuin vol geheimzinnigheid en geluk. Uren hadden ze gewandeld. Carlijn glimlachte. Toen gleed er weer een gelaten trek over haar gezicht. Voorbij...

Ze deed het vervelozе hekje open en liep naar de voordeur over het smalle pad dat overwoekerd werd door lange, gele slierten Oost-Indische kers. De vroeger felgekleurde bloemtrompetten lagen nu als een slappe brij onder de